

jellemszínész és rendező Debrecenben volt szerződésben. 1890-ben Német- és Franciaországban tanulmányúton volt. 1891-ben végre teljesedik álma: színigazgatóvá lett és Iglón kezdette meg igazgatását. 1892-ben Shakespeare-rel és Madách-csal körutat tesz az országban, Győr, Sopron, Szombathely, Nyitra, Kassa, Sátoraljaújhely, Nyíregyháza, Arad, Makó városában. Ugyanezen évben Zomborban igazgató. 1893. jan. 15-én Teleki László »Kegyenc« c. drámájával befejezi Zomborban a drámai turnét, utána Baja, Nagykanizsa és Óbuda színházait igazgatta. Ideális vállalkozása azonban felémésztette nagy vagyonát, megtörte energiáját, mert a nagy és nemes cél: irodalmat kultiválni a vidéken — egyenlő a bukással, így tehát felhagyott a direkciónál és 1900. júl. havában tanító lett Kapuvárott, majd 1901. szept. havában állami polgári iskolai tanárrá nevezték ki Jászóra. — Első neje Mihálka Giza, második neje: Metzler Giza, kivel 1908. júl. 21-én lépett házasságra. Számos szakeikkel gazdagította irodalmunkat. A »Színészeti Közlöny«, »Színészek Lapja«, »Pesti Napló«, »Pesti Hírlap«, »Koszorú«, »Magyar Szemle«, »Fővárosi Lapok« régebbi évfolyamaiban láttak napvilágot magvastartalmu cikkei. Szakkönyvei: »Színpadi tanulmányok«. Budapest, 1881. »A színészet rendszere«. U. o. 1884. »Jászai Mari mint Elektra«. U. o. 1891. »Prielle Cornélia élete és művészete«. U. o. 1891. »Szigligeti Ede élete és költészete«. U. o. 1901. »Katonai József élete és költészete«. U. o. 1901. »Madách Imre élete és költészete«. U. o. 1901. »Dramaturgia«. U. o. 1902. Legnagyobb műve: »Egressy Gábor és kora«. Kecskemét, 1911. 2 kötet. Kéziratban maradt irodalmi levelezése a Nemzeti Múzeum irattárában van elhelyezve.

Mint színigazgató maga a puritán becsületesség, mint rendező, oktató, felbecsülhetetlen érdemeket szerez a színésznevelés terén; annyira buzgólkodott rendezői hivatása gyakorlásában, hogy egyes színészekkel külön órán is foglalkozott. Mint ember kedves modorú, színészeit pályatársainak tekinti, drámai körútján néha nem tart előadást és tagjait egész napi kirándulásra hívja meg, dúsán megvendégeli őket, amellet humorá bő-

ségesen szárnyra kap s így felséges mulatságokat rendez. Sok baja volt vidéken a színügyi bizottságokkal, ez nagyban hozzájárult elkedvetlenedéséhez s pályájának — a magyar színészet örökös kárára — elég hamar fordított hátat. Egész szegényen halt meg. (Erődi Jenő.)

**Rákosi Fanny**, színésznő, sz. 1853-ban, megh. 1906. júl. 4-én, Budapesten. Színészakadémiát látogatott, azután Szabadkán lépett a pályára, ahonnan egy év múlva Szegedre kapott meghívást. Ekkor Rákosi Jenő a Népszínházhoz szerződtette, ahol ritka értelmiségénél, jeles színészi tudásánál, kiváló szorgalmánál és főleg megbízhatóságánál fogva elsőrendű drámai szerepekben foglalkoztatták. Így többek között a »Vízözön«, »Utazás a holdba és a tenger alatt«, Kolumbusz Kristóf, »Utazás a föld körül« és a »Falu rosszában« feltűnő sikert aratott. Játéka mindig világos, értelmes és őszinte volt. Szavának jelentőséget tudott adni és beszéde elmés s érdekes volt. — A kerepesi-úti temetőbe temették el. — Főbb szerepei voltak: Anna (Deborah), Stella (Szerelem iskolája), Diana (Arany chignon), Gondremark báróné (Párisi élet), Ilon (Vén bakancsos), Henriette (Tudós nők) stb. — Férje Hermann Béla, fővárosi tanácsos volt, kivel 1878. febr. 2-án lépett házasságra.

**Rákosi Jenő** (mindszenti), a magyar gondolkodás, érzés, akarás legnemzetibb képviselője, publicista, író, költő, színházigazgató, rendező, színész... hamarjában nem is lehet róla elmondani, mi minden volt, mivel írta be tündöklő ragyogású nevét a magyar kultúra nagy könyvébe, hogy az a név a legelső között áll és hogy az a név mindenha ismert és hódolva tisztelt nagy név marad.

A biblikus kort is túlszárnyaló magas életkorában — úgy halt meg, mintha egy erős, sokatbíró, mindenért lelkesedni, küzdeni tudó ifjúság veszett volna el benne. Ma, amikor ezeket a sorokat írjuk, még nem az egész életműve áll előttünk, de az a párja nélküli csodálatos öreg kor, mely annyi tetterős, munkaképes, lelkesedni tudó ifjúságnál is erősebb volt, bámulatos egyénisége — korának nyolcvanhatodik esztendejében — épen olyan gazdag volt